

278

СЛАВА УКРАЇНІ
СВОБОДА НАРОДАМ І ЛЮДИНІ

ГЕРОЯМ СЛАВА!
ЗА НАЦІОНАЛЬНІ ДЕРЖАВИ
ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ!

ЗА САМОСТІЙНУ УКРАЇНУ

Видасе Організація Українських Націоналістів (ОУН)
на Осередніх і Східніх Українських Землях (ОСУЗ)

Рік II.

1943

№ 7.

ЗА ЩО НАМ БОРОТИСЯ?

Вже майже два роки шаліє на Сході друга імперіялістична війна. Це не є війна за народні інтереси. Це сприяглися два імперіялізми Берліна і Москви, щоб в ім'я своїх хижацьких апетитів знищити поневолені народи та, проливаючи моря крові, на народніх кістках будувати нові тюрми для мільйонів. Війна між Москвою і Німеччиною, — це перш за все **війна за багату Україну, за наш хліб, за вугілля і залізо.**

Відвічний ворог України — московський імперіялізм, що протягом довгих віків нещадно грабував українські землі, що по тюрмах гноїв найкращих силів України, що голодом моровив українські народні маси, — ніяк не хоче зректися панування над нашою землею.

Але одночасно цієї квітучої і багатой України забаглося другому імперіялістові, вічно голодному й ненаситному германцю. Він, що вже один раз в 1918 р. топив Україну в крові, він, чий нагай різали спини українських селян, сьогодні знову поклав свою криваву лапу на українські степи.

Бо що приніс нам цей „визволитель“? Чим відрізняється його панування на Україні від того, що давала нам Москва? Чи сьогоднішні голодні трудодні українського селянина і робітника не є такі самі, як ославлений московсько-большевицький визиск з його стахановщиною, соцзмаганнями і другими засобами висотування жил у людини? Чи континенти не заступили хлібопоставок, а новітні громгоспи, — чи не ті самі це невільничі колгоспи московських большевиків? Чим різниться новітній ясир — ці ганебні людоловки мушци, жінок і дітей для невільничої праці на заводах „прекрасної“ Німеччини — від ославлених вивозів на Сибір, Туркестан, в концтабори Льодового океану?

Терор, знущання й експлуатацію несуть українському народові всі окупанти.

„Ви прийшли до нас, як розбійники, пограбували нас, забрали вільний край і хочете винищити наше плем'я... Та жертви не гинуть надурно - за нами йде помста!“
(М. і Л. Стариченкі)

Український Народе!

Невже ж вічно зносити Тобі ці знущання і наруги? Чи завжди бути Тобі предметом експлуатації і гніту? Чи завжди хліб Твій везтимуть в далеку Москву і Берлін, а Ти сам і Твої діти пухнутимуть з голоду?

Український Народе!

Українські селяни, робітники і інтелігенти!

У Вас велика сила! Вас 45 мільйонів! У Вас найкраща земля і багатства! У Вас є сила, щоб дати по щелепах Вашим ворогам, щоб змести їх з Вашої священної землі, щоб самим зажити вільним життям!

Вам треба тільки разом, одноставно, в один ряд стати і збірним зусиллям мільйонів скинути з Ваших пригнічених плечей несправедливих кровопийців. Вам треба боротися за одну велику мету і захищати її всім Вашим життям! Яка це **мета і де вихід** із сучасної важкої ситуації?

Цією метою — **Українська Самостійна Соборна Держава (УССД)**, а шлях до неї — **Національна Революція всіх верств українського народу проти окупантів**.

Вороги українського народу не тільки грабували український хліб і нищили його кращих синів, вони також намагались послабити його духове нутро, морально розкласти народні маси, щоб тим легше їх поневолювати. Вони насаджували серед українського народу своїх платних наемників і вихідців, що помагали їм поневолювати Україну. Вони, мов павук, всю Україну вкрили сіткою донощиків, цих ославлених большевицьких „сексотів“, „стахановців“, „висуванців“, „бригадирів“ і других мерзенних зрадників українського народу. Зараз на їх місце маємо на наших землях агентів гештапо, секретних співробітників, дольмечерів, фольксдойчів і всяку наволоч, що в спілці з німцями плюндрує Україну.

Червоні сатрапи через своїх агентів вмовляли в український нарід, що Україні ніколи не бути самостійною, бо, мовляв, немає в неї для цього достатньої сили, бо Україна так зжилась з Москвою, що їй нічого відділятися.

Цю саму пісеньку заводять зараз платні агенти німецького імперіялізму, всі ці Штепи і т. зв. „Нові Українські Слова“, що за юдин гріш продають Україну. Вони кажуть, що ми не доси ще до власної держави, що нам ще треба вчитись у німців. Це мерзенна брехня!

Україна була і буде самостійною! Ми мали могутню княжу державу в той час, коли Кремля ще не було на світі, коли Берліну ще не мріялось про українську пшеницю!

Ми в роки громадянської війни знову піднесли прапор визвольної боротьби і під керівництвом натхненників Національної Революції **Симона Петлюри і Євгена Коновальця** відновили **Українську Народню Республіку** і на протязі трьох довгих років ставили завзятий опір білій і червоній Москві та Берліну. В той час, як і протягом цілої історії, ми не раз били Москву, і московському імперіялізму не раз доводилось криваво платити за його заміри поневолювати Україну. **60 тисяч німецьких солдатів, що їх в 1918 р. знищили українські партизани**, повинні були повчити кровожерний Берлін, що йому нічого шукати на Україні. Коли відтак, під натиском червоних банд, впала Українська Держава, то український нарід не зрікся боротьби і кривавими повстаннями відповів на московські намагання поневолити нас. **В нас була, є й буде сила для боротьби проти наших гнобителів**. І ми знаємо, хто наш ворог.

Сьогодні, коли слабне німецький окупант, коли зближається розвал німецьких армій на Сході, знову на Україні підносять голови московські агенти. **Москва знову готується окупувати Україну, щоб знову принести грабунок і терор українському народові**. Московські агенти плещуть, що це вже не той большевизм, що він змінився, що він дасть свободу народам. Ми знаємо ціну таким брехням. **Москві йде про те, щоб приспати чужність українського народу для того, щоб ще більше його поневолити**.

Не вийде!

Український нарід хоче бути паном на своїй землі, і тому — геть усіх ворогів з України!

Український Народе!

Твоя мета — **Українська Самостійна Соборна Держава (УССД)**. Тільки Українська Самостійна Соборна Держава забезпечить українсько-

му народові всі його права і свободу розвитку. Вона скінчить з окупантськими методами експлуатації і визиску трудящих мас України.

Українська Держава дасть свободу, працю і хліб усім верствам українського народу. Вона забезпечить *за українським селянином приватне користування землею, вона захистить всі права українського робітника*, вона зробить його співвласником заводу. Забезпечить належне місце *українській трудовій інтелігенції* та візьме під опіку *українську молодь*.

За волю, за кращу долю, за хліб і культурне життя в Українській Державі, — *ставай сьогодні до бою!* Ніхто нам ні свободи, ні хліба, ні власної держави даром не дасть! Її треба здобути у завзятій боротьбі проти всіх окупантів.

До бою за Українську Державу веде український нарід *Організація Українських Націоналістів (ОУН) під проводом Степана Бандери*.

Степана Бандеру, кращого сина України і борця за її волю, німці вже два роки мучать у в'язниці. Але це не послабило боротьби українських націоналістів за УССД. Зараз вона проходить під керівництвом замісника Степана Бандери — *Максима Рубана*. З кожним днем виростають кадри нових борців, і ані німецький, ані московський терор не знищать їх!

На Україні гряде велика й могутня *Національна Революція*. Це буде революція всього українського народу, всіх трудящих верств України, що знищить окупантів України та принесе відбудову Української Самостійної Соборної Держави.

Українські селяни, робітники і трудова інтелігенціє!

Доволі вже знущань над нами!

Доволі визиску й експлуатації!

Доволі понижування людської гідності!

Ми хочемо жити вільним і незалежним життям! Ми не дозволимо грабувати Україну! Ми не поїдемо на невільничу працю до німецьких заводів! Ми хочемо хліба і праці на своїй землі!

Кожний, кому осоружна неволя, хто не хоче вимирати на голодових пайках, кому набридли німецькі нагаї, хто не хоче гинути на заводах „прекрасної“ Німеччини, хто пізнав московсько-більшевицький терор, хто прагне волі й культурного життя для себе і своїх дітей, — *той ставай в лави українських самостійників під прапор ОУН до бою за Самостійну Україну!*

Нас ніхто не визволить!

Ми визволимо себе самі!

За єдиний революційний фронт українських селян, робітників і трудової інтелігенції проти імперіялістів!

Смерть окупантам України і їх платним наємникам!

Слава борцям за Українську Державу, кращим синам українського народу!

Хай живе Українська Національна Революція!

За Україну! За нарід!

СЛАВА УКРАЇНІ - ГЕРОЯМ СЛАВА!

НИЩІВНА ПОЛІТИКА ІМПЕРІЯЛІЗМІВ В УКРАЇНІ

Багата та родюча українська земля, але український нарід віками терпить від різних наїзників, які чергою проходять через розлогі степи. Та не мовчки терпить український нарід. Він веде безперестанку боротьбу за своє визволення. В 1917 р. в героїчному зусиллі піднявся весь український нарід для здобуття своєї держави, та знов не судилось. Кривава лапа червоної Москви розчавила це героїчне змагання.

І потягнулися довгі 23 роки насильства, грабуку і жорстокого терору. Назовні все ніби було гаразд: Україна була проголошена окремою соціалістичною республікою, селяни одержали в володіння землю, робітники — фабрики й заводи, українська культура — право на існування та розвиток. Але не так воно було на ділі. Україна була окремою республікою тільки на гео-

графічний мапі. А фактично була „молодшою сестрою“ (читай: колонією) Росії, яку червоний московський імперіалізм безжалісно гнобив політично, економічно і культурно. На чолі України завжди стояли прислані з Москви посіпаки Кагановичі, Хатаєвичі, Постишеви, Хрущови. Вони були справжніми володарями України, диктаторами московської волі, які неблаганною рукою обдирали Україну, тероризували її населення і нищили її культуру.

Українські селяни розкуркуленням, вивозом в Сибір і, нарешті, страшним штучним голодом 1933 року були зігнані в колгоспи, де їх можна було безборонно грабувати.

Українські робітники нещадно експлуатувались найвишуканішими методами виснажуючого соцзмагання, ударництва, стахановщини.

За конституцією, Україна мала право на розвиток своєї національної культури, але... з соціалістичним змістом. Були українські письменники, поети, вчені, артисти, школи. Та коли в творах цих українців був справді український дух — їх знищували, як знищили О. Вишню, Влизька і десятки других. Одних стріляли, других засилали в далекі табори, третіх доводили до самогубства (як Хвильового, Скрипника, Любченка).

Тих же, хто зрадив свій нарід, національну українську справу, перейшов на ганебну службу в таборі катів свого народу, Москва приголубила, нагородила почесними.

На Україні було багато українських шкіл, але в цих школах, крім назви, не було більше нічого українського. Українських дітей і юнаків у них виховували в дусі послуху і відданості „любимій Москві“, вчили бути покірними слугами московського імперіалізму. Українська мова була проголошена урядовою мовою, але в армії, в урядах, школах насаджувалась мова „братнього“ російського народу з такою впертістю, що рідко можна було в столиці України почути рідну, українську мову.

Все українське було допущене тільки як екзотика для замилювання очей легковірним українцям. Кривавий терор, захований у глибокі підвали, економічний визиск і рафіноване ліквідування української культури характеризують большевицьку політику Москви на Україні. Москва викорінювала на Україні все національне, щоб навіки закріпити за собою цю колонію. Непокірних стріляла, вивозила, заморювала голодом, а решті затуманювала голови фразами про спільну соціалістичну батьківщину, дружбу і рівність братніх народів і щасливе радісне життя. Так Москва грала роль благодійної старшої сестри України, щоб приховати свою грабіжницьку імперіалістичну політику.

Німеччина прийшла на Україну з фразою про „визволення“ від большевизму, але як виглядає це визволення?

Становище на Україні мало що змінилось. Змінились тільки форми колоніального визиску. Коли Москва намагалась створити ілюзію існування української республіки, з українською владою, конституцією, щоб дурити людей, — то Німеччина поводить ся одвертіше. Вона ясно говорить про місце України в Новій Європі як колоніальної країни. Коли Москва говорила про дружбу народів, то Німеччина одверто заявляє про право тільки німецької нордійської раси, як вищої, на панування. Коли Москва вихолощувала український дух з української культури, то Німеччина просто закрила на Україні школи, інститути, УАН, пограбувала всі культурні цінності з музеїв.

Хлібопоставки замінились контингентом, вивіз в Сибір — вивозом до „прекрасної“ Німеччини, „вища“ російська культура — „вищою“ західною культурою. А суть все та сама: грабунок, експлуатація і нищення. Тільки з підвалів часто мордування, розстріли виносяться німцями на світ, очевидно, для демонстрування німецької влади, сили і „вищої“ культури на страх і подив українському народові, а мордобій став буденним явищем.

Німецький окупант робить все, щоб вселити страх у душі українців. Та це йому не вдається. Українців не лякали вишукані методи большевиків, не злякає їх і грубе неприховане насильство німців.

Протягом 23-ох років панування червоної Москви не припинялась боротьба українського народу за визволення, не припиниться вона й тепер. Український нарід тепер переконався, що йому нічого несподіватися від окупантів, крім насильства, грабунку і нищення. Тому зростає переконання, що тільки власними силами, боротьбою можна добитися кращого життя.

Єдиний шлях до людського життя — утворення **Української Само-**

стійної Соборної Держави. Тільки українська держава дасть українському робітникові, селянинові й інтелігентові можливість вільно працювати і мати відповідну винагороду за свою працю. Тільки в своїй державі матимемо можливість виховувати дітей у своїй рідній школі, рідною мовою.

Здобути ж Українську Державу можемо лише в боротьбі проти обох окупантів — Москви і Німеччини. Ці вороги України взаємно послаблюють себе в важкій війні, а з їх послабленням зростають наші шанси на перемогу.

Організація Українських Націоналістів (ОУН) веде вперту боротьбу за здобуття Української Самостійної Соборної Держави (УССД). Лави ОУН з кожним днем поповнюються новими борцями. Вороги хочуть винищити нашу націю, та жертви не гинуть даремно: за ними йде помста.

Нам треба ставати в ряди борців за волю України, за УССД, під прапор Національної Революції, і ми переможемо.

ПОНЕВОЛЕНІ НАРОДИ СХОДУ НЕ БУДУТЬ ПРОЛИВАТИ СВОЄЇ КРОВИ ЗА ЧУЖІ, ІМПЕРІАЛІСТИЧНІ ІНТЕРЕСИ!

Друга імперіалістична війна вступає в свою вирішальну стадію. Виснажені дощогочасними боями, імперіалістичні загарбники Берліна і Москви кидають на фронт свої останні резерви. На наших очах проходить криваве й розпачливе змагання червоної Москви і гітлерівської Німеччини за те, кому панувати на Сході, кому експлуатувати українські багатства, кому поневолювати Україну, Білорусію, Литву, Латвію, Естонію, Грузію, Азербайджан, Вірменію, татарів та другі народи Європи й Азії, кому заводити у наших квітучих країнах пекло колоніальної неволі.

Бо що, як не найжахливіше поневолення несуть усім свободолюбивим народам Сходу розбійницькі імперіалізми Берліна і Москви?

Від століть гнобить московський імперіалізм поневолені східні народи. Усі спроби українського, литовського, грузинського та других народів висвободитися від ненависного ярма московського імперіалізму він топить у морі крові, нещадно винищуючи весь їхній самостійницький елемент.

Таку саму неволю несе Сходові німецький імперіалізм. Гітлерівські загарбники одверто говорять, що їхньою метою є зробити з народів Сходу рабів, а їх землі обернути в колонії.

Отже, сучасна війна на Сході — це війна найбільш реакційна, розбійницька, імперіалістична і протинародня.

Німецькі імперіалісти кричать сьогодні на весь світ, що вони ведуть війну в обороні європейської культури, проти большевизму. Писана брехня — оце твердження! Вони б'ються за свої імперіалістичні інтереси, за поневолення народів, за колонії на Сході!

Брешуть також московські імперіалісти, коли кажуть, що вони захищають Схід від німецьких окупантів. В час, коли сталінська імперіалістична кліка примушує українських, російських, білоруських і других бійців підставляти свої груди під штики німецьких загарбників, сама вона в спілці з НКВД підготовляється до того, щоб ще сильніше закувати в ярмо свободолюбні східні народи. Захована за плечі НКВД, вона жене мільйони на криваву різню і готує нові плани для продовження сучасної імперіалістичної війни.

Але з закономірною konieczністю виснажуються сили обох імперіалізмів, тому вони кидають на фронт все нові мільйони та змушують поневолені народи кривавитися за їхні інтереси.

Тому сьогодні щораз глосніше лунають заклики Кремля до поневоєних народів рятувати свою „соціалістичну батьківщину“, цебто власними руками закріплювати над собою московську неволю.

З тих самих причин німецький окупант намагається сьогодні втягнути поневолені народи до війни за його імперіалістичні інтереси. Він закликає поневолені народи вступати в німецьку армію та примушує їх під різними

формами кривавитися для його загарбницьких цілей. Він творить різноманітні „щущманшафти“, козацькі „гундертшафти“, допоміжні відділи, „веркшущи“, будівельні частини і др., бо в нього вже не вистарчає власних сил, і тому він хоче руками і кров'ю підбитих народів здобути для себе перемогу, а для них нову неволю.

Цій своїй роботі і намаганням німецький окупант старається надати характеру спільної акції всіх народів проти большевизму.

Яке ставлення підбитих народів Сходу до цих змагань німецького імперіялізму?

Поневолені народи Сходу цілком свідомі небезпек, що їм несе большевицька навала. Деякі з цих народів, зокрема Україна, Грузія, Білорусія та балтицькі народи, протягом десятків літ знаходяться у завзятій боротьбі з большевизмом. В той час, коли Західня Європа, а зокрема Німеччина, захоплювалася комуністичними революціями на Сході, український народ вже в 1917 роках громадянської війни підніс прапори нещадної боротьби з большевизмом. В цій боротьбі український народ видержав, незалежно від великих втрат, повних 25 років, і її веде він далі. Таке саме ставлення до большевизму інших поневолених народів.

Сьогодні є ясным для кожного українця, білорусина чи грузина, що тільки на звалищах большевизму може відродитися їхнє національне життя та можуть повстати їхні незалежні держави. Вони, однак, знають також, що теперішні німецькі спроби втягнути їх до своєї армії є одним з найгрубіших маневрів і обманів німецького захватника.

Бо за що мали б сьогодні йти на фронт поневолені народи Сходу? За німецькі нагаї, за мордобой, за насилування їхніх жінок, за розстрілювання їхніх дітей і синів, за обернення їх в рабів, а їхньої землі в колонію?

Сьогодні німці закликають нас йти в армію. Але вони це роблять після того, як своєю розбійницькою політикою завели на Сході найжахливіший терор, після того, як нещадно пограбували наші землі, як наповнили тюрми і концлагери кращими нашими синами, після того, як вимордували мільйони полонених українців, білорусинів, грузинів, вірменів, татарів, узбеків і других народів.

Не стануть, отже, поневолені народи Сходу до спільної боротьби проти большевизму разом з тими, що самі їх хочуть поневолити. Бо Україні і східним народам не важно замінити одне ярмо на друге, їм важно скинути зі своїх плечей всяку неволю. Тому вони стануть до спільної боротьби проти большевизму тільки пліч-о-пліч з тими народами, що визнають їхнє право на самостійне державне життя.

Протягом кількох століть вгинаються поневолені народи Сходу під напором московського імперіялізму. Їхнє минуле показало також, що й другі імперіялізми, які з конкуренційних цілей воюють з Москвою, мають на меті поневолення Сходу. Тому у власних силах, у спільній боротьбі, всіх поневолених народів проти імперіялізмів шукають вони сьогодні виходу з важкого становища. Визвольна боротьба поневолених народів проти імперіялізмів проходить сьогодні під висуненням Україною гаслом „свободи народам і людині“, як найбільш прогресивним гаслом сучасної доби. Метою їхньої боротьби є вільні самостійні держави поневолених народів Сходу на їх етнографічних територіях.

Ведучи боротьбу за політичне визволення, поневолені народи борються також за соціальні права народніх мас. Як большевицька Москва, так і націонал-соціалістична Німеччина принесли всьому Сходові найчорнішу соціально-економічну неволю, вони закували одиницю в кайдани колгоспної чи громоспної системи, позбавили людину охорони її людських прав, піддали терорів НКВД і гештапо. Всупереч цим реакційним системам поневолені народи борються за добробут і культурне життя народніх мас, за охорону одиниці і її праці, за вільні права людини. Вони знають, що тільки вільні, самостійні національні держави, які не будуть продовжувати хижацької імперіялістичної політики Москви, збудують справедливий соціальний лад для трудящих мас.

За такі, отже, цілі борються в сучасний момент поневолені народи. Вони свідомі того, що їх ніхто не визволить, що не надіятися їм на жоден імперіялізм. Одинокий вихід — це спільна боротьба всіх поневолених проти своїх гнобителів, це єдиний революційний фронт поневолених народів проти імперіялізмів.

І тому поневолені народи Сходу не можуть допустити до того, щоб стати знаряддям в руках імперіялістичних загарбників Сходу або Заходу. Вони не будуть своєю кров'ю захищати інтересів Берліна і Москви. Одночасно, однак, вони не можуть помагати окупантам руками одних поневолених народів винищувати других.

В теперішній час Москва і Німеччина запрягли поневолені народи Сходу до свого імперіялістичного воза і змушують їх воювати за свої імперіялістичні інтереси. Сьогодні, розкинені на цілому Сході по той і цей бік фронту, мільйони українців, білорусинів, литовців, латишів, естонців, вірменів, азербайджанців, татарів та других народів стоять у ворожих їм арміях, служать у ворожих їм адміністративних апаратах, працюють у ворожих заводах промислових районів. Окупанти мусять користуватися ними, бо в них не вистарчає їх власних сил. Вони хочуть руками поневолених народів здобути перемогу, щоб відтак ще жорстокіше поневолити їх. Без праці поневолених народів не працювала б воєнна машина московських і німецьких імперіялістів, без їх участі й крові послабив би фронт воюючих імперіялістів. Тому московські і німецькі імперіялісти й намагаються всіма засобами здобути для себе гарматне м'ясо та працю рук поневолених народів.

При тому окупанти намагаються пацькувати одні поневолені народи проти других і руками одних винищувати других. На Україну й другі окуповані терени наслано тисячі поліцейських, що є синами других поневолених народів Сходу й Заходу, для того, щоб вони винищували й грабували український нарід, щоб помагали німцям вести його в німецьке ярмо.

Зараз перед усіма поневоленими народами рубом стоїть питання остаточно вирішити, хто їх приятель, а хто ворог. Вони мусять визнати, що їх спільним і найбільшим ворогом є московський і німецький імперіялізм. Вони мусять зрозуміти, що їх приятелем і другом є кожний інший поневолений нарід сучасної Європи. Сини поневолених народів, що їх зараз імперіяльні сили загнали в свої воєнні, адміністративні чи промислові апарати, мусять відповісти собі на питання: чи їхньою метою є помагати окупантам поневолювати другі підбиті народи в той час, коли їхня батьківщина також вгинається під окупантським ярмом? Поліцейські, працівники НКВД і гештапо, приналежні до різних поневолених народів, мусять усвідомити собі, що їх московські і німецькі окупанти висувають як звичайне знаряддя у своїх імперіялістичних цілях, як агентів, що мають нищити другі братні народи.

Чи тут, отже, вихід для поневолених народів? Чи мають вони себе взаємно винищувати, чи мають вони віддавати свою працю і кров для перемоги імперіялізмів і для власної неволі?

Доля поневолених народів у їх власних руках. В сучасний момент щораз більшого виснажування воєнних апаратів імперіялістичних окупантів, поневолені народи мусять бути свідомі **сила, що її вони мають у своїх руках**. Їм тільки не треба помагати ворогам, а треба спільно з усіма поневоленими народами організувати власні революційні сили для спільної боротьби проти імперіялістичного поневолення і грабуку.

Їм треба творити спільний революційний фронт боротьби проти імперіялістів, за власні національні держави.

Хай живе свобода народів і людини!

Хай живуть національні революції поневолених, народів проти імперіялізмів!

Хай живуть вільні й самостійні держави поневолених народів Сходу і Заходу!

Москва несе нове поневолення України

Московський і німецький імперіялізми ведуть війну за те, кому з них поневолювати український нарід і експлуатувати наші багатства. Рівночасно обидва імперіялізми прикривають свої розбійницькі плани фразами про „визволення“, про „братню допомогу“ українському народові і т. п. Український нарід добре знає ціну таким побрехенькам. Відчуваючи на власній шкідливості німецьке ярмо, він знає також, що хочуть принести йому нові „визволителі“.

цебто большевики. З теренів, окупованих большевиками, доходять до нас вістки про нові знущання московського імперіялізму над українським народом.

З Ворошиловградської області нам пишуть, що село Н., яке віддалене від Ворошиловграду на 60 кілометрів, зайняла була за сім годин передова большевицька частина. У селі було видано наказ, за яким через 1 і пів години після цього об'явлення всі чоловіки у віці від 15 до 50 років мали зголоситися на призивний пункт для мобілізації. Хто не зголосився б, підлягав як дезертир карі — розстрілу. Обов'язок зголошення відносився також до жінок, що мали медосвіту або працювали в медустановах. Коли минув термін зголошення, частина призивників зголосилася а частина сховалася. Після цього було зроблено облаву, і кого знайшли, розстріляли. Жертвами розстрілу впали чотири молоді хлопці.

Далі було скликано всіх працівників радгоспу, що не евакуювалися при відступі большевиків (провід евакуювався). Бухгалтера, касира, друкарку та ще деяких працівників, між ними бригадирів і ланкових, розстріляли „за службу німцям“. Цікаво, що всі ці люди працювали на тих самих посадах і при большевиках. Друкарці не допомогло навіть те, що її син в червоній армії.

Одночасно большевики роблять і такі жести: німці не виплатили радгоспним працівникам зарплати. В касира були гроші. Большевики забрали гроші і виплатили людям, кому попало. Потім пограбували, скільки змогли, збіжжя і скоту у населення і за сім годин покинули село.

Села і пункти, що їх займають большевики, зазнають сильного знищення. В нищенні людей помагають їм большевицькі підпільники, колишні донощики та елементи, що був за большевиків упривілейований.

Такі, отже, благодаті несе Україні нова большевицька окупація. Німецькі і московські загарбники таки взяли собі за мету знищити Україну. Але їхні наміри не здійсняться! Український нарід уже пізнав усіх своїх гнобителів. Тому на їхні розбійницькі намагання сьогодні відповідає він організуванням для спільної боротьби сил українських селян, робітників і інтелігенції проти ворожих імперіялізмів. Вже росте великий **революційний фронт** українського народу, що в кризовий момент сучасної війни завдасть нищівних ударів всім грабінницьким імперіялістам та доведе до відбудови вільної і незалежної самостійної Української Держави.

З вістон

— В копачівському руднику, на базарі, німець ударив селянина по обличчю. Селянин німцеві віддав. На допомогу селянинові прийшли ще два селянини і, побивши німця, втекли.

— Маріопіль. При збиранні хліба по селах доходило інколи до сутичок. В с. Ворошиловці німці розстрілами примушували селян відати хліб.

— В Криму видали німці наказ про задух корів. Це викликало загальний, маніфестаційний протест і загрожувало бунтом. Німці наказ анулювали і вже брали корів у меншій кількості, ніж голосив наказ.

— У Кривому Розі відбувалися три ночі під'їзд облати на людей для вивозу в Німеччину. За перші дві ночі зловили 300 осіб, на третю ніч не зловили нікого, хоч облату переводило 650 поліцаїв. Споміж зловлених тільки 70 осіб вивезено в Німеччину, бо інші втекли.

— Маріопіль. Серед армій німецьких союзників помічається розклад і незадоволення. Трапляється дезертирство. В перших числах жовтня через ст. Мегедово йшли 4 румунські вояки, перероджені в селянську одежу, й питали дороги в Румунію. Казали, що не хочуть більше воювати й йдуть додому.

— Дніпропетровськ. Між німецькими та італійськими вояками доходить часто до конфліктів, сварок і бійок.

— В с. Дитівці, Знаменського району, в празник Покрови німець із шухманом ходили з нагайками по селу й виганяли людей у віці від 10 до 55 років до праці. Вони ж зайшли до церкви й нагайками виганяли з неї богомільців.

— Штадткомісар Кривого Рогу зредукував 100 учителів із загальної кількості 220, позбавив інвалідів допомоги, яку виплачувала їм міська управа, зліквідував театр ім. Котляревського та заборонив відкрити церковну музичну школу в Вєсчірньому Куті.

— В Радгоспі „Червоний шахтар“ (Кривий Ріг) мусять селяни перед кожним німцем скидати картуз і низько кланятися.

— Комуністи йдуть в адміністрацію і поліцію, щоб використати ці пости для своєї роботи. У Верхньодніпровську проліз у районну управу большевик Івашин. Прикриваючись авторитетом німецької влади, він жорстко притіснює селян. Одночасно він дуже завзято переслідує український самостійницький рух.

— В с. Михайлівка (Запоріжжя) староста общини „Западна“ отримав дня 8.Х. наказ від сільськогосподарського коменданта Леутгавза викопати 15.000 молодих деревець та відставити їх на станцію Пришиб для навантаження, щоб потім відправити в Німеччину. Коли ж староста, Карпо Тягло, не мав людей, щоб в означений час виконати роботу, німці Леутгавз і Мільгаф забрали його в поліцію і побили. Побитого прив'язали до воза і швидко почали їхати в кологосп. Тому що староста не міг бігти і впав, коні волокли його по дорозі. В кологоспі прив'язали його до дерева, поставили біля нього кологоспного бухгалтера на сторожі та скликали людей на зібрання. Зібраним сказали, що його за саботаж каратимуть смертю. Староста стояв прив'язаний до вечора, доки поліція не відв'язала й не відставила його до в'язниці.